

mallorca socialista

Nº 10 — 16-28 Febrer 1979 — Edita: PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (P.S.I.) — Preu: 25 Pts.

Avanç urgent

**CANDIDATURA
AL CONSELL
DE MALLORCA**

**CANDIDATURES
MUNICIPALS**

UN VOT ÚTIL PER MALLORCA I EL SOCIALISME

Un vot arrelat a la nostra terra

UN SOCIALISME AMB LA NOSTRA LLENGUA

per Victor Alomar

Jo crec que les perspectives —a un esdevenir no gaire allunyat— d'implantar a les Illes un socialisme que parli la nostra llengua no és un somni irrealitzable. Un socialisme que, a més d'expressar-se en català, guardi fidelitat als sagrats postulats que ens va ensenyar Pablo Iglesias fa prop de cent anys i que tan sovint són menyspreats i, també, falsejats. El nostre socialisme no podrà entendre de "consensus" de cap mena i sempre estarà a la capdavantera per elevar l'obrer a classe digna, sense necessitat que els rics siguin rebaixats a l'estat actual dels obrers, però mai es tolerarà la vergonya que els han fet sofrir fins ara. Els rics no solament han monopolitzat els diners, sinó àdhuc —més monstruosament— la instrucció, l'educació per formar una casta estúpida d'homes de carrera donant lloc, molt sovint, a vertaderes imbecilitats, mentre les intel·ligències populars quedaven ofegades, per falta de medis materials per desenvolupar la cultura.

L'interès dels rics es basava en la ignorància dels obrers i per tant impedia la seva educació. Ara l'obrer ja sap que per ésser gran, ha de tenir consciència que la tasca li pertoca no és ja d'alliberar-se a si mateix, sinó d'imposar la seva llibertat als altres, per apoderar-se de la direcció social i dictar les lleis per a tots. Hem d'obrir el nostre socialisme a tots i hem de col·laborar amb els altres, encara que els altres no ho vulguin, sempre que siguin conseqüents amb el socialisme, que no és històric ni modern, sinó simplement això: socialisme.

Però aquest socialisme és necessari que parli català, que és una parla pròpia, en el concert del socialisme internacional. És necessari que el socialisme sia traduït al nostre idioma com a l'únic instrument d'expressió humana. Un socialisme en llengua estrangera sempre mancarà d'ànima, de personalitat, la llengua donarà cohesió i força i, altrament estaria condemnada a l'eterna ineficàcia.

Uns dels principals aliats pel nostre socialisme ha d'ésser el pagès, que coneix el valor de la terra, tros de les seves estranyes i la sabrà defensar amb cos i ànima. Els pagesos, amb els obrers de les ciutats, tindran un nom col·lectiu que no serà més que el de socialistes i, també, el de defensors de la nostra irremissible nacionalitat per a la completa alliberació. Una tasca molt important i que està en les nostres mans si sabem mostrar-nos dignes del apassionant moment històric, d'aquests dies.

Un cas concret: Salvar Sa Dragonera.

DEFENSA DEL NOSTRE PATRIMONI NATURAL

Els socialistes considerem que la destrucció del nostre patrimoni natural és una manifestació més de l'opressió nacional i de classe que patim. Per tant, els socialistes volem fer de la defensa del medi ambient una qüestió social, una qüestió d'ètica col·lectiva popular. La lluita per la defensa i conservació del medi ambient ha d'anar, per nosaltres indissolublement lligada a la lluita pel socialisme.

La lluita per la defensa de Sa Dragonera o la platja de Macarella a Menorca ha obert els ulls a molta gent com els següents obrint les lluites per S'Albufera i S'Albufereta i Sa platja de Es Trenc a Mallorca. Diàriament veim —basta pensar en les nostres costes i cales destruïdes per l'especulació turística— com es DESTRUEIXEN ZONES DE LA NOSTRA TERRA, s'hi especula al màxim, es degrada i contamina l'aigua, l'aire, l'aliment, etc... Així es produeixen multituds de desastres ecològics i es contamina constantment el medi ambient: fums industrials, pedreres de Port-lant, contaminació de les platges, renous, etc...

EL PATRIMONI NATURAL constitueix un bé col·lectiu necessari per a la vida; aquest patrimoni nostre inclou l'atmosfera, el sol, les aigües, els sers vius, flora, fauna, etc... Les raons perquè es produeixen tots aquests desastres continuen sent bàsicament: L'ESPECULACIÓ I PER TANT LA PRIORITAT ABSOLUTA DELS INTERESSOS PRIVATS SOBRE ELS COL·LECTIUS.

Aquest capitalisme especulatiu que patim lliura una autèntica guerra contra la nostra natura. Contra la de l'home, explotant-lo en el seu treball i condicionant tots els seus actes i contra la natura exterior amb una explotació cada vegada més intensa —i que a les Illes coneixem prou bé— que converteix boscos en deserts, corrents d'aigua en

focus de malalties, platges en mostres de ciment i zones senceres en urbanitzacions sense sentit destructores de la vida i la història d'un poble.

Els socialistes denunciam la comercialització del nostre patrimoni natural i lluitam i lluitarem per la conservació del medi ambient, pel millorament de les condicions de vida del poble, per la recuperació d'un entorn humà desalienat, descontaminat i lliure de la corrupció.

Creiem que això passa:

- a) Per una nova ordenació del territori.
- b) Per un nou sentit de l'ecologia com a nova forma de vida.
- c) Perquè les zones residencials no es construeixin damunt terrenys bons per l'agricultura.
- d) Perquè es posin límits a les inversions estrangeres.
- e) Per una nova política energètica i en contra de les centrals NUCLEARS.
- f) Perquè les ciutats es facin més habitables per evitar que n'hagin de fugir els seus habitants cap a les platges, cases de camp...
- g) Per un estudi seriós dels recursos naturals i el seu aprofitament.
- h) Per la potenciació d'una nova agricultura.
- i) Per mesures concretes per a tallar la progressiva destrucció de la nostra natura.
- j) Mesures eficaces anti-incendis.
- k) Racionalització de les formes de vida i alimentació.

(*) Del programa electoral dels Socialistes de Mallorca i Menorca.

mallorca socialista

Publicació del Partit Socialista de Mallorca (PSI).

Responsable coordinador:
Rafel Oliver Piguillen.

Consell de Redacció:
Miquel López Crespi
Joan Pereñó Ginard
Damià Pons Pons

Responsable administració:
Conxa Forteza

Col·laboradors:

Joan Adrover, Miquel Adrover, I. Alomar, Víctor Alomar, Jaume Armengol, Daniel Bastida, Josep Bernad, Margalida Bujosa, Llorenç Capellà, Margalida Capellà, Rafel Capó, Joanot Colom, Guillem Coll, Jaume Corbera i Pou, Assumpció Cortès, Joana Ma. Fiol, Clement Garau, Eberhard Grosseke Fiol, Pere Jofre, Miquel Llambies, Josep Maria Llompart, Joan Mesquida, Santiago Miró, Llorenç Mora, Jaume Morey, Andreu Murillo, Andreu Oliver, Biel Oliver, Jaume Obrador, Guillem Pomar, Damià Ferrà Pons, Pere Sampol, Antoni Serra, Sebastià Serra, Jaume Sureda, Francesc Trobat, Jaume Vidal, Lluís Ma. Xirinaes.

Fotografies:
Pere Escalés

Edita: Partit Socialista de Mallorca (PSI)

Redacció i administració:
carrer Temple, 7, Ciutat de Mallorca.
Tel. 22 14 14.

Imprimeix:
Editoria Balear
Dipòsit Legal: P.M. 511-77.

PROPOSTES PER A L'ESTATUT D'AUTONOMIA

La Constitució estableix el dret a l'autonomia de les nacions i regions de l'Estat. Certament, però limita en molts d'aspectes les possibilitats d'autogovern de les Illes Balears des del moment en què no ens reconeix el dret a l'autodeterminació.

EL PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA propugna avançar ràpidament cap a la institucionalització de l'autogovern de les Illes mitjançant la promulgació d'un ESTATUT D'AUTONOMIA que reconegui al nostre poble els màxims poders possibles i la més àmplia capacitat de govern en l'aspecte polític, legislatiu, econòmic i cultural. En síntesi, els directius generals serien les següents:

1) Partir de la base de la recuperació o devolució per part de l'Estat d'una capacitat d'autogovern (sobirania) exercida històricament i que ara reprenem, actualitzada.

2) Proposar-se l'objectiu de construir una plena personalitat política i cultural, una autèntica identitat col·lectiva paragonable a la de qualsevol altre poble lliure. I això, en el marc d'una participació profunda de la societat cap a una realitat econòmica i social equilibrada, justa i igualitària.

3) Plantejar les relacions interinsulars en termes igualitaris, amb una aplicació estricta del principi de subsidiarietat, que permeti a cada consell insular assumir el màxim de competències i restants, més generals o més complexes. A la vegada, caldria potenciar la personalitat de Formentera amb un consell comarcal administratiu (els restants serien també polítics o legislatius) que assumís el màxim de funcions delegables pel consell de les Pitiuses, en el qual hi hauria d'haver representants qualificats de Formentera.

La composició del Consell General de les Illes Balears ha de partir d'una paritat bàsica entre els tres consells insulars, reservant en tot cas una proporció minoritària d'escons a la proporcionalitat. En

qualsevol cas, els representants de Mallorca no haurien de ser més que els de les illes restants reunits. Cal assegurar que Formentera tindrà representació en aquest consell.

4) Per evitar, en certa mesura, les limitacions que la Constitució imposa a les autonomies, és essencial que es demani l'Estatut en règim especial tal com faran les nacionalitats més característiques de l'Estat. NO VOLEM PER A LES ILLES UN ESTATUT DE SEGONA CATEGORIA.

5) Caldria declarar que l'idioma propi i oficial de les Illes Balears és el català, i que el govern autònom adquireix el compromís de promoure la plena normalitat del seu ús i el respecte a totes les seves varietats. D'acord amb la Constitució, també la llengua oficial és el castellà. Tots els residents a les Balears tenen obligació de conèixer i dret d'usar aquestes dues llengües.

6) És important que, entre les compe-

tències, hi figurin el turisme, les comunicacions i transports inter o intrainsulars, les obres públiques, l'ordenació del territori i l'urbanisme, els ports i aeroports, l'agricultura i ramaderia, l'artesania, els casinos i altres activitats de lleure lucratiu, el dret civil propi, la pesca, els mitjans de comunicació, (premsa, ràdio i televisió) d'acord amb les bases que elabori el parlament, l'ensenyament en tots els graus i la conselleria de joventut, així com el control dels recursos energètics propis (possibles jaciments petrolers) a terra ferma i aigües territorials.

7) Cal preveure convenis o acords sobre competències amb altres comunitats autònomes (especialment amb Catalunya i País Valencià): ensenyament, normalització lingüística, mitjans de comunicació, transports...

8) És essencial que l'estatut aconsegueixi la cessió del màxim de recursos fiscals. Sense hisenda pròpia no hi haurà autonomia.

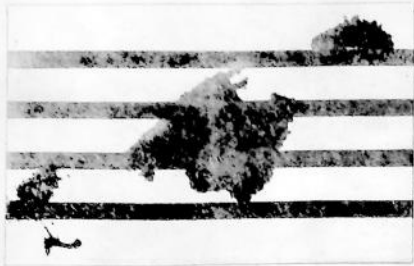
ANTIGA IMPREMTA

Oliver

TREBALLS COMERCIALS, EDICIONS DE LLIBRES,
POSTERS, ADHESIUS...

C/. Arquitecte Reinés, 2- 4 - Telefon 214431 - Ciutat de Mallorca

crònica política

Llorenç Capellà

Planas Sanmartí, ploma d'or d'UCD, diu que eren cans conillers i Josep Moll, ploma d'or també, però del PSOE, afirma ben convençut que no podien ser conillers. Segons Moll els cans eren llebrers i si Planas no ho admet, està disposat a prosseguir la polèmica fins al dia del Judici. Darrerament, com a vermouh de la campanya electoral, els dos companys han estat ben aprop d'arreglar les seves divergències a clatellades. El tema, com sempre, ha estat la nacionalitat i tot aquest cabal que ens desassossegava. Planas vol demostrar-nos que són conillers els cans que ens mosseguen els nostres drets. Afirmar estar-ne convençut i posa per testimoni Cervero. Però Moll és caparrut i ho nega. Conillers? Vaja, conillers! Si a ell Alfonso Guerra li va donar paraula que eren llebrers! Certament els ànims dels dos companys estan una mica exaltats i caldrà que se'ls apaivagassin, car a tots els il·lencs la qüestió posada a debat ens deixa una mica freds. Són conillers o llebrers els cans que ens mosseguen? Mai no ho arribarem a saber. Tanmateix si un dels dos companys argumenta millor que l'altre i ens imposa la seva veritat, ens refugiarem en la indiferència. Sabem que les veritats i les mentides polítiques són molt relatives en aquesta terra. Per què forjar esperances? Cas de forjar-les, quan començarem a gaudir de la veritat absoluta, s'obriran les entranyes del Cel i la veu televisiva de Mafas Prats, ens dirà "ni galgos ni podencos, coño, sino todo lo contrario" i Moll i Planas, seguits de la seva host entornaren a corre-cuita el "perdona a tu pueblo", adreçats sempre cap el nord-oest, perquè el seu càntic travessi a velocitat telègràfica el Mediterrani, la planúria manxega i reposi suau, a les orelles del Marqués de Carandolet i de Felipe González.

Conillers o llebrers? Ja ho han dit: "ni galgos ni podencos, coño". Per tant, per què barallar-se com si fossin dos rivals que s'han de menjar el món? L'electorat creu poques coses i darrerament ha après a arronsar les espatlles quan intueix que li volen donar moix per llebre. Altre temps —tan sol fa uns mesos— un enfrontament entre Planas i Moll hauria fet bullir la sang a les venes dels electors i les apostes —són conillers o són llebrers?— haurien fet dringar les pessetes sobre les taules. En canvi ara és diferent. Vivim l'època del desencís. Gràcies al suport de tots els pobles de l'Estat, Espanya ja gaudeix de la democràcia que volia. Però els pobles, no. Ni tan sols ens han donat una ungla de democràcia burgesa, per tal d'esviar-nos el mal humor. Som i serem gent sotmesa. Pot acabar-se el joc. No jugam. Estam cansats. L'any trenta-u succeí una cosa semblant: la República entrà a Espanya per Catalunya, però Catalunya va romandre esclava. La història es repeteix. Les Illes, que aportaren al canvi democràtic tot allò que tingueren a mà, segueixen ulls clucs i boca badada al vent.

El remei no ens pot venir de mans externes. Tots ho sabem, però feim de no saber-ho. Per què parlar-ne tant? Quin sentit té barallar-se de forma tan aferrissada, dues persones que creuen en el Més Enllà? En el Més Enllà de la mar, és clar, on diuen que la gent comença a ser neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç, tal i com volia que fossim Espriu. Em poden creure Moll i Planas. A Les Illes la gent ha perdut una mica la fe. Són llebrers o conillers? "Ni una cosa ni la otra, coño. Ni una cosa ni la otra". Em direu que Moll s'enfada força amb el Marqués de Carandolet? d'acord, la raó li vessa, pot enfadar-se si vol, però hem de fer honor a aquesta terra calma en què

vivim. Antonio Espina, el darrer Governador republicà, era un intel·lectual espanyol que volia viure en pau i Madrid el facturà cap a Ciutat. Inigo Cervero és un altre intel·lectual que tal volta ja havia perdut la fe en la til·la i ara amb quatre ensaimades de la terra i una xiera de xocolata, les galtes li trauran color. No tenim per què donar mala vida al Marqués. Cercant-li les penes, comp retén fer Moll, no aconseguim res d'ell. En canvi si li feim cas, potser qualche dia ens ho agraesqui. Els senyors són agrats. Si cada vegada que l'esmentat Carandolet obri la boca, feim mamballetes

com a nins bojos, potser ens arribi un decret de bilingüisme o una subvenció per el Festival Mallorca. Qualsevol rosegó de pa és bo a la terra del colonitzat. A posta hem d'aprendre a tenir especit pragmàtic i a no perdre les forces amb disputes banals. Són conillers o són llebrers? Quan Moll i Planas disputen, hom té l'aclaparadora sensació que tanmateix estan perdent el temps. Malgrat ambdós vulguin, els partits que representen no tenen credibilitat nacionalista a bastament, com per fer-nos creure que són els conillers o els llebrers els cans que ens mosseguen. Josep Moll es desgargamella per donar a entendre a tothom que la cultura de Les Illes és la catalana i sense tenir-ho en compte, Felipe González al Palau dels Esports de Ciutat, ens enfloca que amb els pobles sudamericans compartim la mateixa cultura i la mateixa llengua. Si aquest senyor, camí de la quarantena, encara no ha compres que tant ell com jo som víctimes d'una història deformada, cal pensar que ja no ho entendrà mai. Com tampoc ho entendrà Cervero, el Ministre Carandolet. Aquesta certesa fa que tota polèmica Planas-Moll sembli un esperpent de mal gust. Em direu: tant un com l'altre se senten nacionalistes. I jo no ho negaré, però si posaré en dubte la trajectòria política de cara a la recuperació nacional, dels dos partits que representen. Rera cada bona intenció —cosa que no vull dubtar que tenen a balquena tant Planas com Moll— sempre hi haurà un Cervero o un Felipe, amb aletes d'àngel de la guarda, que canti el "no pasaran". Si tots ho sabem, per què negar-ho? Per què dissimular-ho? No tenim motiu per enemistanciar-se els dos amics. Tanmateix el poble ja no es demana si són conillers o llebrers els cans que ens mosseguen. No parla. Comença a tenir la cruel certesa que són conillers i llebrers, ambdós a la vegada, els qui ens malferen.

edicions catalanes

curial

LLIBRES D'INTERÉS BALEAR

José Massot i Muntaner
Els mallorquins i la llengua autòctona
Biblioteca de Cultura Catalana, 1
192 ps., 250 pts.

Pere Gabriel
El moviment obrer a Mallorca
Biblioteca de Cultura Catalana, 7
332 ps., 450 pts.

Miquel Tarradell i Matilde Font
Eivissa Cartaginesa
Biblioteca de Cultura Catalana, 13
320 ps., 450 pts.

Baruch Braunstein
Els xuetes de Mallorca
Biblioteca de Cultura Catalana, 16
336 ps., 500 pts.

José Massot i Muntaner
Església i societat a la Mallorca del segle XX
Biblioteca de Cultura Catalana, 28
576 ps., 550 pts.

Joaquim Maria Bover
Biblioteca de Escritors Balears (Ciutat de Mallorca 1868)
Documents de Cultura/Facsímils, 4 i 5
3.500 pts.

Marià Aguiló i Fuster
Catàleg de obres en llengua catalana
impresses desde 1474 hasta 1860
Documents de Cultura/Facsímils, 8
3.000 pts.

Anselm Turmeda
Autobiografia i atac als partidaris de la Creu
Introducció de Mikel de Epalza
184 ps., 400 pts.

RANDA

Revista dedicada a les illes Balears, dirigida per Josep Massot i Muntaner. Aparició semestral. 7 números publicats. 575 pts. exemplar (subscripció 980 pts. l'any).

Sumari del número 7:

La catalogació de les rondalles de mossèn Alcover com a introducció a llur estudi, per Josep A. Grimalt.
Els xuetes i la guerra contra França del 1793 a 1795, per Francesc Riera i Montserrat.

Aspectes de la difusió de la premsa política durant la Guerra del Francès (1808-1814), per Antoni-Lluç Ferrer.
Alguns aspectes polítics d'Eivissa durant la Segona República, per Sebastià Serra Busquets.

Un poema de B. Rosselló-Pòrcel: "A Mallorca durant la guerra civil", per Montserrat Moral de Prudon.
Cultura i política a Mallorca (V), per Damià Ferrà-Ponc.

Les profecies atribuïdes a Bernat de Mogoda, a cura de Guillem Simó.
El liberalisme a la Il·lustració mallorquina: En Guillem Ignasi de Montis, textos a cura d'Isabel Moll Blanes.

—oOo—

NOVETAT

Bartomeu Colom i Pastor
L'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.
La Mata de Junc, 12
320 ps., 600 pts.
Curial Edicions Catalanes, Bruc 144, Barcelona-37

ELECCIONS MUNICIPALS I VOT PAGÈS

S'acosten les eleccions municipals. Això representa una oportunitat única i irrepetible fins d'aquí a quatre anys, en la qual la població de cada municipi s'hi juga el trosset de futur que aquest període de quatre anys representa. El s'hi juga, això sí, amb clares desavantatges. Les eleccions municipals hauran anat precedides d'unes eleccions generals acompanyades d'un torrent publicitari (TV, premsa, ràdio, etc.) a favor dels partits majoritaris, i per si això fos poc també hauran anat precedides per uns resultats previsiblement favorables aquests mateixos partits. Amb aquestes perspectives l'electorat que haurà de triar els seus representants als Ajuntaments estarà supercondicionat per tornar a donar el seu vot als que hauran estat els guanyadors unes setmanes enera.

I això representa per a la població, encara que gran part d'ella no en sigui conscient, jugar amb clares desavantatges.

Aquestes consideracions que just ara heu llegit són encara més poc esperanzadores si ens referim a la situació dins la pàgesia.

La part de la població mallorquina que viu directament de la terra representa desmogràficament d'un 30% a un 70% de l'electorat, segons de quins municipis parlem. I segurament a qualche zona (Sa Pobla, Muro, Campos, etc.) arriba a uns percentatges superiors.

Els negatius condicionaments socio-culturals que, de forma molt més greu que a les zones urbanes, han patit els municipis de la part forana fan preveure una participació en les eleccions municipals caracteritzada per una molt minsa informació sobre el que ens hi jugam en aquestes eleccions municipals. Si enlloc de sotmetre'ns a aquest maraton electoralista (Constitució, Generals, Consell, Municipal) s'haguessin pogut fer les coses mínimament bé, les eleccions haurien hagut d'anar precedides d'unes campanyes d'informació i debat popular sobre el que representa passar d'un passivisme polític imposat a un estat de pseudo-libertat amb possibilitat per tothom de defensar els seus interessos i fer sentir la seva opinió. Però no, des de dalt ens continuen programant i a més erròniament, què hem de fer, i com els convenià que ho fèssim. I així no avançam pas. Amb aquesta manera d'enllestir-nos les regles del joc, els únics beneficiats continuen essent els etèrns privilegiats, comandadors i genteta d'aquesta que ha canalitzat perfectament les nostres voluntats durant quaranta

anys... I que per més afronta han demostrat esser uns ineptes tant a nivell polític com econòmic. Y si no, ja que parlem de la pàgesia, en tenim prou pegant una ullada a la desastrosa situació a què s'ha dut el nostre sector agropecuari.

El vot pagès

Voldria, ara, analitzar breument dins quin marc social es donaran les properes eleccions municipals, pel que fa al paper del vot de la pàgesia.

En primer lloc, ja he deixat constància de la importància quantitativa del vot pagès, a la major part dels municipis. Aquest vot pagès ha estat manipulats històricament per grans terratinents, església, professionals de pes dins el poble (manescales, missers, etc.) cap a donar suport als representants de les classes altes dominants. I amb una eficiència, per cert, que ningú pot discutir. L'èxit d'aquest muntatge manipulador del vot té unes explicacions. Recordem que el sistema de propietat de la terra ha hipotecat quasi per complet la llibertat —integralment entesa— del petit pagès amiter, arrendador o llogat dels "Senyors". Molt sovint, el dret a poder continuar conrant un tros de terra d'un determinat senyor d'ua Impflicit, per part dels pagès amiter o arrendador, el vot per aquell senyor o la persona que aquest indicava. Aquesta humiliant situació es tornava repetir en aquesta ocasió, tal com va succeir encara no fa un any a les eleccions per a les Cambres Agràries.

No creguem, doncs, que aquesta posició contradictòria de molts de pàgesos, de votar precisament a aquells que sempre els han sotmesos, únicament té un component cultural, d'alienació. No, no és únicament per ignorància que a la pàgesia no es voten representants defensors dels interessos propis. És encara en gran part per por, pensant en possibles represàlies, i per condicionaments socials que a cada poble adquireixen unes implicacions específiques.

Ho he sentit dir a pàgesos conscients d'aquesta contradicció: "a l'hora de reinvidiar solucions als nostres problemes som clarament d'esquerres, però en arribar el moment de donar un vot, ens tornam de dretes."

I d'aquesta situació la pàgesia no en sortirà ni en un any ni en cinc. S'hauran de realitzar uns canvis molt profunds dins foravila abans de que els pàgesos triïn majoritàriament uns representants de la seva pròpia classe treballadora i no venuts a cap institució o grup social. Representants que dins l'ajuntament mantinguin unes posicions intransigents en defensa del camp i els seus treballadors.

Els candidats pàgesos

A molts de pobles, i malgrat aquestes perspectives tan poc esperanzadores, els pàgesos més sensibilitzats es presenten com a candidats a batle o regidor.

La campanya anticandidatures pàgesos sorà implacable. Els "senyors", avui en dia amb interessos comuns amb industrial i comerciants agropecuaris, toixiran una terrinyona de calumnies, acusacions, ridiculitzacions etc. de la forma que més conveniència creguin. A certa pobles només podran estendre aquesta campanya de manera indirecta, a través de pàgesos de confiança, personalitats influents, etc. A altres llocs no s'hi miraran tant i declararan obertament el caràcter "comunista" d'aquests candidats, la seva ignorància i manca de preparació, etc.

(Passa a pàg. 7)

PEL NOSTRE FUTUR MEDITA EL TEU VOT!

Les eleccions dels propers 1 de Març i 4 d'Abril seran decisives per al nostre futur.

Del nostre vot dependrà que els nombrosos problemes plantejats (crisi econòmica, elaboració de l'Estatut, llocs orgànics, etc.) siguin resolts a FAVOR o en CONTRA dels nostres interessos com a treballadors, a FAVOR o en CONTRA dels nostres interessos com a ciutadans i ciutadans de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera.

Del nostre vot, de la POLÍTICA en definitiva, depen-

dran molts d'aspectes de la nostra vida quotidiana (preus, salaris, medi ambient, serveis municipals, etc.).

...I, no obstant això, la política se'ns apareix com a cosa llunyana, qualque cosa que "fan els altres".

L'objectiu que els SOCIALISTES DE MALLORCA I MENORCA, com a socialistes i nacionalistes, ens hem plantejat fer de la política una cosa COMPRENSIBLE, al servei de les classes populars en la qual tots hi puguem participar.

Amb la teua ajuda ho podrem aconseguir.

Els SOCIALISTES DE MALLORCA I MENORCA volem fer una política DES D'ABAIX, en relació i AL SERVEI de les necessitats de les classes populars de les Illes.

Per això:

Hem cregut que la nostra personalitat diferenciada com a poble exigia que —igual que Galícia, Catalunya, etc.— nosaltres també poguéssim disposar de forces polítiques pròpies.

Per això:

Els partits socialistes de Mallorca i Menorca no depenem de cap executiva que prengui les decisions des de Madrid.

Per això:

Els SOCIALISTES DE MALLORCA I MENORCA volem fer una política clara i transparent.

Per això:

Els SOCIALISTES DE MALLORCA I MENORCA renunciem al pacte "d'amagat", a la maniobra parlamentària i al consens fet d'esquena al poble.

Per això:

Enfront de la política de consens, els SOCIALISTES DE MALLORCA I MENORCA optem per una defensa clara i rotunda, i sense claudicacions, dels nostres interessos com a treballadors i com a poble amb dret a l'autonomia.

ELS NOSTRES OBJECTIUS FONAMENTALS

Com a socialistes i nacionalistes, els SOCIALISTES DE MALLORCA I MENORCA treballam per unes illes amb capacitat real d'autogovern i per una societat socialista i autogestionada on la llibertat i la justícia substitueixin la divisió de la societat en classes i l'activitat especuladora dels grans centres de poder econòmic.

Per això, els SOCIALISTES DE MALLORCA I MENORCA lluitarem per:

1. Una sortida REAL a la crisi econòmica. Nosaltres no volem una sortida a la crisi a l'estil dels Pactes de La Moncloa o a l'estil dels decrets de limitació salarial. I això per dues raons fonamentals:

a) perquè amb elles la classe treballadora sempre és la que duu la part pitjor.

b) perquè no suposen cap sortida REAL en no suposar cap canvi en profunditat del sistema que ha fet possible la crisi.

Per tant, nosaltres consideram que l'única solució vàlida a la crisi econòmica és la que iniciï un canvi cap a un sistema socioeconòmic més just i

racional que impedisqui la seva repetició.

2.— Un Estatut d'autonomia que suposi una autèntica capacitat d'autogovern per a les Illes i que ens permeti administrar els nostres propis recursos. Un Estatut que suposi l'assumpció del màxim de competències per a cada un dels "consells" insulars i la seva coordinació a partir del principi de PARITAT.

3.— Consolidació i ampliació de les llibertats en tots els àmbits de la vida social com a millor forma d'enfrontar-se als perills d'una involució política.

Aquestes línies mestres s'han de concretitzar posant especial atenció als següents sectors i duent a la pràctica les següents mesures:

—Reestructuració del sector turístic perquè els beneficis puguin quedar a les Illes i augmentar els llocs de treball.

—Defensa del poder adquisitiu dels treballadors.

—Protecció del nostre paisatge i medi ambient en contra dels interessos especulatius de les grans empreses urbanitzadores.

—Planificació racional

de la utilització del sòl i promoció d'habitatges socials a l'abast de tothom.

—Protecció de la petita i mitjana empresa enfront dels interessos monopolístics i les grans entitats econòmiques.

—Protecció de l'activitat agropecuària recolzant la Unió de Pagesos, estudiant les produccions més convenientes, evitant oscil·lacions grans en els preus de campanya, industrialitzant d'acord a les nostres necessitats, etc.

—Defensa de la unitat dels treballadors en una acció sindical conjunta com a primer pas per a una central realment unitària.

—Reestructuració de la SANTAT per a descentralitzar i millorar el servei i potenciar la medicina preventiva.

—Recolzament total al moviment d'emancipació de la dona.

—Prendre les mesures necessàries per ajudar a l'adaptació de la població immigrada.

—Protecció a la tercera edat, NO TAN SOLS a nivell econòmic i assistencial, sinó també revaloritzant el paper que pot exercir en la societat.

—Recolzament a les reivindicacions dels joves en el camp de la família, el treball, l'ensenyança, etc.

—Lluitar contra l'opressió als sectors marginats de la societat (minusvàlids, alcohòlics, presidaris, homosexuals, etc.) que són rebutjats pel sistema perquè no serveixen als seus interessos.

—Fer realitat l'escola gratuïta, pluralista, obligatòria i igualitària, gestionada democràticament i adequada a les nostres necessitats.

—Enriquir i conservar la nostra cultura a partir de les nostres peculiaritats i en el marc d'una real autonomia.

—Estructuració dels ajuntaments com a institucions al servei del poble i gestionades democràticament amb la participació d'entitats populars i ciutadanes.

Si estàs interessat a conèixer més a fons el nostre programa, els nostres candidats o els nostres partits, crida al telèfon 221414 o passa per qualsevol dels locals dels nostres partits.

PEL NOSTRE FUTUR,
MEDITA EL TEU VOT!

PSI

socialistes i autònoms una matixa

PM

VOT

socialistes de mallorca i menorca

SEBASTIÀ SERRA

DAVANT EL PROPER 1 DE MARÇ

A l'anterior número de MALLORCA SOCIALISTA duïem la veu del Candidat al Senat, Damià Pons. Al present número conversam amb l'altre candidat per Senador, en Sebastià Serra, l'actual Secretari Polític del Partit Socialista de Mallorca (PSI). De tots és coneguda la trajectòria política d'En S. Serra, sempre lligada a les reivindicacions socialistes i nacionalistes de Mallorca, essent del nucli fundador del P.S.I.

MS.: Com veus les eleccions a celebrar els propers dies 1 de Març i 4 d'Abril?

SS.: Crec que seran decisives per al nostre futur. Amb dos mesos es renovaran el Congrés de Diputats i el Senat, els organismes preautonòmics de les Illes i els Ajuntaments. No és necessari recalcar la importància d'aquestes eleccions. Els partits, els homes i les dones que triem, seran els qui, en un sentit o l'altre, a favor o en contra dels interessos del nostre poble i de la nostra terra, hauran d'enfrontar-se amb molts i molt greus problemes.

MS.: Quin són, en resum, aquests problemes per a tu?

SS.: Resumint podríem parlar de la greu crisi econòmica que patim, l'atur, la inflació, etc... La coalició dels Socialistes de MALLORCA i MENORCA en aquestes eleccions pensam dur endavant un programa de govern per a les Illes, que pugui enfrontar-se amb tota la problemàtica esmentada.

MS.: De vital importància és el tema de l'Estatut d'Autonomia. ¿Com ho veus?

SS.: Pens que és necessari que ens dotem dels instruments més adients per resoldre per nosaltres mateixos els nostres propis problemes. Per això propugnam avançar ràpidament cap a la institucionalització de l'autogovern de les Illes mitjançant la promulgació d'un ESTATUT D'AUTONOMIA que reconegui al nostre poble els màxims poders possibles i la més ampla capacitat de govern en l'aspecte polític, legislatiu, econòmic i cultural. En síntesi, per a nosaltres, les directrius

generals serien les següents: Plantear les relacions interinsulars en uns termes igualitaris que permetin que cada Consell insular assumesci el màxim de competències; així mateix, caldria potenciar la personalitat de Formentera amb un Consell comarcal administratiu; la composició del Gran i General Consell ha de partir d'una paritat bàsica entre els tres Consells Insulars i en qualsevol cas, els representants de Mallorca mai no haurien d'esser més que els de les Illes restants reunides. També pens que per obviar les limitacions que la Constitució imposa a les autonomies, és essencial que es demani l'Estatut en règim especial, tal com ho faran les nacionalitats més característiques de l'Estat. No volem, en definitiva, per a les Illes un Estatut de segona categoria.

MS.: I quines creus que haurien d'esser les competències que s'haurien de recollir a l'Estatut?

SS.: Jo partiria del fet que sense hisenda pròpia no hi haurà autonomia. És essencial que l'Estatut aconseguís la cessió del màxim de recursos fiscals, i de competències com el turisme, les comunicacions i transports, les obres públiques, l'ordenació del territori i l'urbanisme, els ports i aeroports, l'agricultura i ramaderia, l'artesanía, els casinos i altres activitats de luxe especial, la sanitat, el dret civil propi, la pesca, els mitjans de comunicació, l'ensenyament i el control dels recursos energètics propis a la terra ferma i algunes territorials. Caldria preveure també l'establiment de convenis o acords de competències amb altres comunitats

autònomes, especialment amb la resta dels Països Catalans.

MS.: L'economia és sempre un dels temes que més interessen sobre tot en aquests moments de crisi i d'atur i de conflictivitat laboral. ¿Com veu el PSM aquesta situació?

SS.: Qualsevol anàlisi de la nostra realitat econòmica hauria de tenir en compte el fet que sempre el poder central ha considerat i considera a les Illes font de proveïment de divises. L'especialització turística ha provocat la desaparició de bona part de les nostres activitats econòmiques tradicionals —especialment afectada ha estat l'agricultura—; per conseqüència ens trobam que a nivell econòmic els interes-

sos globals de les Illes són contraris als de l'Estat en la seva totalitat. És a dir, la nostra estructura productiva no concorda amb les nostres necessitats de desenvolupament. Ara mateix ens trobam amb l'herència d'una etapa especulativa i que no ha tingut en compte els nostres interessos, per exemple podem dir que d'ençà 1971 la crisi ha provocat la pèrdua de 50.000 llocs de treball a les Illes, amb un agreujament considerable de la situació de l'atur. El final del boom turístic ha duit com a conseqüència també l'enfonsament del sector de la construcció i la crisi de les indústries i sectors dependents. L'atur arriba ara a 23.000 persones d'un total de 120.000 assalariats. Crec que és important la potenciació de les cooperatives de producció amb la finalitat de desenvolupar la nostra agricultura i aconseguir que el sector turístic consumeixi els nostres productes abans que les importacions.

MS.: Quina és la vostra posició davant l'ensenyament?

SS.: Nosaltres hem propugnat i propugnam un ensenyament popular i a l'abast de tots els treballadors, que serveixi d'instrument a les nostres classes populars en la lluita pel seu alliberament nacional i social. El PSM defensa una nova estructura educativa basada en una escola pública que reuneixi les mínimes garanties de gratuïtat, pluralisme, obligatorietat, arrelada a la nostra realitat socio-cultural gestionada democràticament i amb un grau d'autonomia suficient en quant a la planificació, recursos, pla d'estudis, professorat, etc.

M
lisme
nomia
ixa lluita

PSM

ta
listes
llorca
lorca

MALLORCA VISTA DES DE LA MARGINACIÓ (I II) ATUR-SAPIÈNCIA

— Un Poble que permet que els malalts més delicats com són el de la part psíquica estiguin tirats dins un pati comú, sense una feina de teràpia, sense parlar gairebé mai amb el psiquiatra, tractats a base de electroshocks, dividits en categories segons l'aportació econòmica, fent-los a un lloc o el que és pitjor a la voluntat d'una família que no els vol a casa, o pagant el càstig d'uns delictes dels quals no foren ni tal volta conscients... Un Poble que consent aquestes inhumanes situacions als seus membres més dèbils i sambatuts, tenint al seu abast medis econòmics i professionals per canviar-les, és que ha perdut tota la seva sensibilitat de Poble.

— Un Poble que comença a crear la marginació des de la infància, mantenint Institucions com la Inclusa, o tants d'altres asils "caritatius", on l'infant és timent un ésser, un animal a mantenir i domesticar, un Poble que ha perdut la capacitat col·lectiva de tendresa per convertir-se en un Poble egoista i sense cor.

— Un Poble que consent que mils dels seus infants, disminuïts o baldats, sien arreballats dels seus ambients naturals de pobles o barris, dels seus ambients familiars, per amagar-los dins gàbies, ben construïdes quant a l'edifici, però verdaderes presons desnaturalitzades en tot lo referent a tractament és un Poble que ha perdut les seves arrels de naturalesa i de persona.

— Un Poble que consent que els seus joves més necessitats d'acollida i tendresa i comprensió sien tractats com delinqüents o fills de mala mare per un antiquat, paternalista i injust Tribunal de Menors, on el menor no té advocat ni defensa, on el menor es troba a la deriva de l'humor d'un sol jutge d'ofici, ja que no té ni carrera de tal sinó títol de president absolut. Un Poble que consent que els més inquisits dels seus joves acusats de desadaptats sien deportats a terres estranyes, fora de Mallorca, a reformatoris pitjors que qualsevol penal. Un Poble així és que ha perdut el sentit més sagrat de responsabilitat comunitària.

— Un Poble que té una gran part dels seus vells deserts com a trastos inútils, sense una activitat, sense una foganyia, sense una llibertat, sense una participació dins la vida ciutadana. Un Poble que manté els asils, geriàtrics que es diuen ara per dissimulació paraules modernes, tristes antigues, com una antaleta del cementiri, és un Poble sense entranya.

— Un Poble que en lloc d'ajudar a sortir de l'abisme, insulta i deixa tirats pel carrer, sense un lloc a on curar-se, sense un dispensari, on aconsellar-se, sense un racó on refugiar-se, a aquells membres que la Societat, la vida, la mala sort o l'angoixa han precipitat cap a l'alcoholització. I deixa que es morin lentament pels cafetotxos dels barris abandonats. Mentre permet que la propaganda de sues mos mengi el cervell a la televisió, als diaris i als capdants. Aquest Poble és un Poble sense seny.

— Un Poble que fa reverències als qui li roben la llibertat, els doblers, la cultura, l'alegria i les mateixes pedres, mentre tanca a la presó els malalts socials, condemnant-los a ser delinqüents per sempre, ja a que a la sortida de la presó els farà un buit social i laboral molt pitjor que la presó mateixa. Un Poble que té doblers per tirar a sales de joc i a luxes escandalosos i encara no ha estrenat cap dels mètodes que la ciència sociològica ha tret per ajudar als dèbils socials és un Poble materialitzat dins el més cruel dels egoïsmes.

— Un Poble com Mallorca, marginat i marginador, no és estrany que mantengui dins un autèntic camp de concentració, amb deficiències higièniques lamentables, amb barraques que es resisteixen a tenir el nom de cases, amb autobusos especials i diferents escollits entre els més vells, amb una situació urbana desamparada entre el camp d'aviació i un mercat general, a un nombrós grup de persones que pel llarg de segles de sofriments i menyspreus, però també de resistències pròpies, ha merescut de dur amb orgull i solidaritat, el nom de Poble, de Poble gitano. No és estrany que Mallorca renegui de la pròpia nissaga, quan d'aquesta forma desprecia i insulta les altres ètnies seculars.

— Unes Autoritats, un Consell, un Ajuntament que es diuen democràtics i representants del Poble i que es presenten davall de cares mallorquines, i no han tingut unes hores, uns dies, unes setmanes per veure com viuen, com pateixen, com moren els mallorquins pobres i necessitats. Uns polítics que no han tingut ni una sola paraula, ni un sol gest al llarg de tot el seu regnat parlamentari per impulsar el canvi de les infraestructures socials i per crear noves obres segons les necessitats del Poble més Poble que és el d'abax, aquesta no són més que una burda continuació de la capitalista dictadura feixista i marginadora. Ja mos parlaran de democràcia quan hagin demanat i aconseguit una amnistia, una alliberació, pels nins, pels joves, pels folla, pels malalts i pels vells.

— Uns Partits plenament sucursalistes i uns sindicats simples corretges de transmissió d'aquests mateixos partits, que han perdut la capacitat de denúncia de tot allò que no és estrictament els seus seus i la seva organització, uns partits i uns sindicats que han perdut el carrer, han d'esborrar el seu nom de la llista de l'autèntic nacionalisme del Poble i per al Poble.

— Un Poble que davant la denúncia sincera d'aquestes tristes realitats, mos dirà demagoga, pessimista, derrotista, passotes i moltes d'altres coses no gens ni mica justes ni afalagadores. Un Poble que ara mateix mos negarà el pa i la sal de les eleccions, per donar el seu recolzament al centralisme de sempre, és de veritat UN POBLE MARGINAT I MARGINADOR, UN POBLE INSENSIBLE I MORT.

Atur-Sapiència

EL NACIONALISME DE L'ESTAT ESPANYOL

Secretariat de Formació del PSM

Certament, la terminologia oficial per a definir comunitats resulta més aviat confusionària. D'una banda es parla d'"Espanya" com a "nació". D'altres vegades sentim allò de "los pueblos de España". O bé "las nacionalidades i regiones". Tot pareix indicar que, segons la terminologia oficial, "la nación" és "España", les nacionalitats són com una espècie de "regiones de la divisió" (Catalunya i Euskadi) i la resta són "regiones".

Evidentment, es tracta d'una solució de compromís que no té res a veure amb una anàlisi una mica científica del problema.

Què hom pot entendre per "nació" o "nacionalitat"? Caldria, d'entrada, abordar la qüestió amb criteris no estàtics. Una nació canvia, pot estingir-se, pot ser a soles nació a mitges. Vegeu si no casos com ara Andalusia, Galiza, País Valencià, etc. ben difícils d'entendre en esquemes de via estreta.

Caldria igualment evitar una definició culturalista o folkloritzant de què és una nació. Una nació és, certament, una comunitat amb alguna continuïtat històrica, i per regla general amb una llengua pròpia, però això no pot ser el principal. Des d'un punt de vista marxista una nació, o té conseqüències visibles o no és tal nació. Per això pensam que s'ha d'entendre com a nació un marc relativament autònom de relacions i de lluita de classes, amb un mercat econòmic nacional prou definit, i amb consciència social, cultural i política de constituir una comunitat diferenciada.

Talment, Euskadi és una nació prou evident. Hi haurà, però casos que no ho són tant. Per exemple els Països catalans que, després de constituir una "nació precoç" i consolidada, degut al peculiar desenvolupament històric i econòmic social de cada país, es

desintegren com a nació durant els segles de decadència (XVI - XX) per tornar a encetar un camí convergent en la segona meitat del segle XX.

Doncs bé: Nació i Estat són dos mares diferents. Una nació és una comunitat popular enquadrada dins uns límits estatals. L'Estat és, per contra, l'aparell en mans de la burgesia (o d'una burocràcia, si de cas) per a dominar les diverses comunitats populars que han caigut dins les seves fronteres.

Tots els malentesos provenen del fet que la burgesia s'entossudeix a constituir EL SEU Estat en nació, a fer-ne IDEOLOGIA NACIONALISTA (espanyolisme) de cara a justificar:

— La preponderància del seu aparell de dominació (el seu Estat).

— La seva irrenunciable Unitat, o sigui, la no-desarticulació del seu aparell de domini i repressió.

— El seu domini de classe, per tant.

Desplaça, doncs, les nacions de l'Estat espanyol ("castellana", "catalana", "basca", "gallega", "canària"...), cap a una condició folkloritzant: la de "regions". Quan la burgesia espanyolista brama, en santa unió amb totes les capes parasites, que "España es una nación" està volent legitimar una IDEOLOGIA ESTATAL, justificadora de la seva rapinya sobre les comunitats populars que, gràcies a la Uni-

tat del seu aparell estatal, controla.

Quan la reacció patriòtica fa soroll amb allò de la "Sagrada Unidad de la Patria" no es tracta simplement d'un nacionalisme pansit, com pensarà algun jacobí ingenu. N'hi ha més: amb això, la reacció espanyolista està defensant la unitat burgesa (1), i la suzerania de les classes dominades a LA SEVA IDEOLOGIA ESTATALISTA ("España" com a nació i amb les seves fronteres), la no-desarticulació del seu Estat unitari i la divisió de les comunitats populars en "regions" i "provincias" solmeses, amb tota la seva ideologia trivialitzadora: "el SANO regionalismo BIEN ENTENDIDO".

...L'espanyolisme com a ideologia de l'acceptació de l'Estat espanyol opressor i antinacional ha estat tot just una manera de manifestar-se de la classe dominant.

De les glòries fictícies de l'"España Imperial" —el "mendicant assegut en una trona d'or"— el drama del camperol castellà, fusell en mà en defensa aparent de la unitat pàtria amenaçada pel separatisme el juliol del 36, pot veure's tota la tràgica trajectòria produïda pel caràcter alienant de l'"espanyolisme". La manipulació en benefici de llur dominació per part dels sectors monopolitzadors de tota la mitologia unitarista solament té un paral·lelisme en llur manipulació del catolicisme.

...En generalitzar a tots els pobles de la península la imatge oficial del llaurador castellà, la imatge del "señorito andaluz campechano", o en enorgullir-se del fet que el castellà sigui la llengua de l'Amèrica Llatina, la classe dominant

de l'Estat espanyol proveeix un aparell ideològic alienant destinat a:

— Mantenir un aparell repressor comú.

— Enlluernar els pobles castellans enluts a prototipus oficials.

— Enrair les relacions de les classes treballadores dels pobles de l'Estat espanyol, en oferir també una falsa superioritat i condemnar els altres a una inferioritat, i en forçar estúpides rivalitats, o bé sentiments de frustració ("Clase Obrera y cuestión nacional", Colectivo, Ed. Zero-zyx, p. 104 - 105).

En resum, des d'una perspectiva internacionalista, la ideologia espanyolista tal com l'hem explicada no és solament un nacionalisme altament alienant i bàsic per a la supervivència d'ideologies feixistes, sinó que es tracta del nacionalisme d'un Estat burges. Una ideologia que proposa l'Estat burges com a nació, que pretén confondre l'Estat burges amb comunitat popular. Talment es comprèn perfectament que sigui una ideologia justificadora del feixisme, que també confon Estat i poble.

Solament amb la reafirmació alliberadora de les comunitats populars, amb l'anorreament de la ideologia espanyolista, es pot parlar de començ d'esclarament de la qüestió nacional a casa nostra.

SECRETARIAT DE FORMACIÓ DEL PSM

(1) "Pero es que acaso tiene que ver algo el internacionalismo proletario en la actual unidad de nuestro país? ¿Se puede creer ni un solo instante que sea un paso hacia el internacionalismo la "unidad de la patria" esa que defienden los políticos marrulleros y criminales y la aristocracia española?... Si una minoría nacional opta incluso por la separación completa, nosotros accederíamos a ella sin vacilar y a sabiendas, además, de que al proceder así el proletariado no traiciona sus intereses de clase. Mientras dure el régimen capitalista tan explotado estará el proletariado viviendo en distintos estados o bajo un solo estado burgués. Y nos parece inútil decir que, una vez hecha la revolución proletaria los pueblos libres se unirán..." (L. Fersen, "El Soviet", n. 5, 26 - V - 32, p. 4).

CIEMEN

CENTRE INTERNACIONAL ESCARRÉ SOBRE LES MINORIES
ÈTNiques I NACIONALs

ACTES DE PRESENTACIÓ A MALLORCA

26 FEBRER — 10 MARÇ: "Mostra de Teixits Mallorquins". Casal de Cultura de Ciutat.

27 FEBRER: Taula Rodona: "Mallorca i s'Europa des Pobles", amb participació d'AP, UCD, PSOE, PCIB, Partit Carli, PSM, PTI, MC, LCR, Moderador: Joan Vidal Perelló.

2 MARÇ: Presentació des CIEMEN, per Aureli Argemí.

3 MARÇ: "S'Europa des Pobles", per Sergio Salvi, de Florència (Itàlia).

6 MARÇ: "Euskadi i s'unitat europea", per Gurutz Jauregui Bereciartu, de Donostià (País Basc).

8 MARÇ: "S'autonomia de Sardenya", per Rafel Caria, de L'Alguer (Sardenya).

9 MARÇ: "Còrsega avui", per Farrand Ettore, de s'Universitat d'Ais de Provença (Occitània).

Dies 27, 2, 6, 8 i 9: a les 8 des vespre.

Dia 3: a les 7 d'es vespre.

Lloc: SALA D'ACTES DE S'ESCOLA GRADUADA. CIUTAT.

SUSCRIVIU-VOS
A UNA REVISTA AL SERVEI
DE LA NOSTRA CULTURA
DEL NOSTRE POBLE

UUC

Apartat 619
PALMA DE MALLORCA

Un Bar jove per a tots

SA DRASSANA

MÚSICA, BEGUDES,

I AMBIENT DE MALLORCA!!!

c/: Valseca, 13 Ciutat

CINEMA

"LA BATALLA DE ARGEL"

La Batalla d'Alger és sens dubte un dels millors films polítics realitzats fins ara; és un film ideològic d'acció que desemboca en una pràctica política definida, la lluita del poble algerià contra la seva dominació. Reflexió per a tots aquells pobles que lluiten per la seva llibertat, un recorregut històric del què és i ha estat la lluita armada i la repressió del COLONIALISME.

Estructuralment la pel·lícula té dues parts, la part d'una derrota i posteriorment la d'una victòria. La primera part ens situa a l'octubre del 1957, en el moment que el coronel Mathieu ha aconseguit els darrers militants del F.L.N., amb un primer pla d'Ali La Pointe comença un "flash-back", representació històrica de l'inici de la revolucionària batalla empenya en Novembre del 54 pel F.L.N. d'Algeria, el seu objectiu: la INDEPENDÈNCIA. Després de relatar els enfrontaments amb l'exèrcit invasor francès i les accions per a conscienciar el poble oprimint, el relat acaba el mateix octubre del 57, la no rendició dels revolucionaris acabarà amb les seves vides, fi d'una rebel·lió ofegada per l'acció militar, perpetua el domini francès.

La segona part, transcorre tres anys des de l'acció militar, n'havia eliminat físicament els líders, però la seva ideologia, la seva consciència com a poble, la seva sed d'independència i llibertat, la seva causa revolucionària no havia estat destruïda ni pot ser destruïda per les armes. Calien dos anys de sofriments escarrafadors perquè el 5 de Juliol de 1962

arribi a la fi la nació algeriana. La pel·lícula no ho mostra, però queda de relleu a les imatges, diu Royce Crowther "no oblidem que la victòria final del poble algerià, i per tant, la simbòlica esperança per aquells que lluiten per la seva llibertat, és testimoni a l'epíleg del film".

"La batalla d'Alger" ens mostra que la revolució algeriana és la lluita d'uns homes, de tot un poble, per a protagonitzar la seva existència, que la història dels pobles la fan els homes, que la revolució social comença per l'alliberament nacional i que en la lluita per aquesta llibertat hi ha un interrogant amb evidents ressonàn-

cies amb l'Espanya d'avui. És justificable la lluita armada per a crear una ruptura? El poble que lluita per una causa justa, que ha pres la responsabilitat històrica de transformar la seva pròpia realitat, tota acció la que sigui que arbori l'enseny de la llibertat és justificable. No oblidem les paraules que Ben H. Hidi diu al seu camarada Ali La Pointe "difícil és iniciar una revolució, més difícil continuar-la i més encara acabar-la" observant l'Algeria d'avui, la de 1979, serà necessari afegir que la dificultat major és consolidar-la. La pel·lícula destaca per la seva objectivitat, a una de les escenes més emocionants Pontecorvo no fa cap comentari, no subratlla res, em refereix a la seqüència quan una de les dones travessa la frontera i se'n va al Bar, posa la seva mirada (càmera subjectiva) al grup de gent, als nins, dones, però la seva acció en cap moment debilita la nostra simpatia cap a la causa algeriana sinó més bé la intensifica. Honestat en descriure i tractar al militar, personatge més matitzat per ser el més complex i que reuneix més contradiccions. Pontecorvo posa altre interrogant. És censurable l'acció de complir solament ordres dels superiors? És evident que per a Pontecorvo la veritat és sempre revolucionària i la seva simpatia cap a la causa revolucionària és evident, però en tractar amb objectivitat als qui defensen una causa justa fa que el film no caigui en el típic pamflet de bons i dolents.

La ben utilitzada tècnica del muntatge, la ben estudiada estètica, comprenen la importància de la direcció d'un film: el ritme espacial, la tonalitat de la fotografia, els moviments de càmera, el moment d'un primer pla, el d'un pla general, la interpretació dels actors i l'acompanyament musical, fan que el relat de ficció se transformi en realitat. Pontecorvo eleva el cinema a la categoria d'art.

Jaume Vidal

ELECCIONS MUNICIPALS I VOT PAGÈS

(Vine de pàg. 3)

Enfront d'aquestes accions desorientadores el votant pagès, ara encara indecís, tornarà adoptar la postura de sempre: es coltar-se més aquell de la mentida a la boca i el fuet a la mà, que el company honest i defensor dels interessos del petit i mitjà agricultor.

El compromís dels socialistes

Per a tots els que creguin en l'ideal del socialisme i el nacionalisme, existeix

un compromís molt clar: difondre entre els amics i coneguts pàgesos els arguments necessaris per contrarestar aquesta onada de desprestigi que, precisament els que han duit el camp a l'estat actual, llançaran contra els candidats pàgesos als ajuntaments de la part forana.

Pensem que per primera vegada en quaranta anys, uns veritables representants del poble tendran la possibilitat d'accedir a uns càrrecs des d'on, sobretot als pobles, es pot començar a fer una tasca realment positiva.

Simó Ballester

LLIBRES

"FET NACIONAL I PAISOS CATALANS". Nous Horitzons, revista teòrica del PSU de Catalunya. Núms. 47-48, Octubre - novembre de 1978. Número especial.

Per donar una idea d'aquesta revista n'hi ha prou amb transcriure els títols dels articles i els noms dels diversos autors, ja prou coneguts: Ovidi Montllor, "Dels meus primers contactes amb Catalunya fins ara. Molt breument". DEBAT: Joan Fuster, "Països Catalans: entre el problema i el programa". Vicent Ventura, "La qüestió dels Països Catalans". Rafael Ribó, "Països Catalans: de la definició a la Constitució". LES

ILLES: Josep Benet, "Gabriel Alomar i l'autonomia". Victòria Planells, "La catalanitat de les illes". Joan F. López - Casanovas, "Menorca i la pre-autonomia". PAIS VALENCIÀ: Vicent Andrés Estellés, "La moixeranga". Manuel Sanchis Guarnier, "La configuració del País Valencià per Jaume I i Jaume II". Gustau Muñoz, "Anti-catalanisme i recuperació nacional al País Valencià". Doro Balaguer, "Partits, Constitució i autonomia al País Valencià". Ramiro Reig, "El moviment obrer i la recuperació nacional del País Valencià". Antonio Palomares, "Sobre el País Valencià". ROSSELLÓ: Pere Verdager,

"Una conjuntura cultural i política que s'encamina cap a una maduresa catalana". CATALUNYA: Carlota Solé, "Dues versions sobre la cultura catalana: l'oficial i la dels immigrants". Xavier Folch, "El PSUC i la lluita per la recuperació de la llengua catalana". Francesc Vallverdú, "El perill de la federació". LLIBRES: Bibliografia comentada sobre els Països Catalans, per R. Castellanos, C. Guardiola, I. Tubella i E. Vinyamata. DOCUMENTS: L'opinió del PCPV i del PCE a les Illes. Document adreçat a les Corts espanyoles per 119 intel·lectuals de tots els Països Catalans.

Retalla i envia a
MALLORCA SOCIALISTA

C/. Temple, 7

Ciutat

Tel. 22 14 14

MALLORCA SOCIALISTA
BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
 Adreça _____
 Població _____
 Tel. _____
 M'interessa una subscripció _____
 Forma de pagament: ☐ Anual 500 pres. ☐ Anual 1.000 pres. *
☐ Rebut domiciliat a un nu...
 Banc _____ Suc _____
 Compte n.º _____ Titular _____
☐ Enviar l'import Taló n.º _____
 Per postal G. Postal _____
 Signatura _____

* Inclou números monogràfics
Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliar els pagaments al banc.

CANDIDATURES MUNICIPALS A MALLORCA

El PSM es presenta a les eleccions municipals a Ciutat amb una candidatura de persones fortament vinculades al moviment popular. Des del Partit hem fet tota classe d'esforços per a impulsar una candidatura unitària independent, composta pels millors lluitadors del moviment obrer i popular i caracteritzada com a nacionalista i autogestionària. S'ha venut sumat a la proposta independentista molt qualificats dins el moviment ciutadà, LCR i algunes entitats com ATA, GOS, etc... Els requisits legals, —les 1000 firmes amb fotocòpia del DNI dels promotors— estaven ja a punt. Però una darrera anàlisi molt profunda de tots els promotors independents i de partit ens ha dut a aquest darrer dies a no tirar endavant aquesta candidatura d'electors, per a poder dedicar tots els esforços a consolidar l'objectiu fonamental que ens havia unit: reagrupar el màxim de forces populars per a aconseguir el màxim grau d'unitat d'esquerres possible amb tots aquells

que impulsaven les mobilitzacions populars, la democràcia de base i l'autoorganització del poble.

A partir d'aquesta valoració, el PSM es presenta com a Partit i inclou dins la candidatura, a més dels seus més coneguts lluitadors a nivell obrer i popular, altres lluitadors independents, pertanyents al moviment ciutadà, a la pagesia i al moviment d'ensenyants. Els pressuposts que el PSM defensa ara són els mateixos bàsicament que defensava la candidatura d'electors que havia impulsat: des de dins l'ajuntament exigir transparència i honestat en la gestió, i impuls de la participació popular; i des de fora, organitzant les classes populars en les seves pròpies autoorganitzacions de base, impulsant les mobilitzacions per les seves justes reivindicacions, pressionant a tots els nivells possibles per una democratització plena de la vida municipal i una ampliació de les llibertats del poble. Així, anant com a PSM a les eleccions, contrem un

compromís ferat amb tots els que intentem formar la candidatura independent de crear unes millors condicions per al desenvolupament del moviment ciutadà.

La utilitat del vot a la nostra candidatura es basa en que és nacionalista, contra tot tipus de centralisme o sucursalisme que hipotequi les nostres condicions de vida i el nostre futur; i per altra part, és una candidatura socialista autogestionària, contra tota classe de subsidiisme que anul·li la capacitat del poble per autoorganitzar-se i decidir el seu futur. Si es vota els partits majoritaris pel fet de que sabem ja que guanyaran, es mata tota possibilitat d'organitzar les forces populars per a crear una alternativa de futur on el poble sia l'autèntic protagonista, on els ciutadans dirigeixin la Ciutat i controlin tota la seva activitat. Donar-nos el vot significa garantir la construcció ja des d'ara d'aquesta alternativa popular.

AJUNTAMENT DE CIUTAT

JAUME OBRADOR
JOSEP BERNAT
ROSA M. BUENO
JOSEP FIOL (Ind.)
JOSEP CASTILLO
JOAN PERELLÓ
GUILLERAM RAMIS
PACO MENGOD
BARTOMEU CARRIÓ (Ind.)
MAGDALENA MONCADES
JOAN FONT (Ind.)
XESCA VELASCO
MARIA SASTRE
JAUME MONCADES
JAUME ARROM (Ind.)
JOAN HERNANDEZ
INES VICH
MIQUEL LÓPEZ CRESPI
ENRIC MOLINA (Ind.)
GUILLERAM POMAR
CONXA MORENO
CARLOS MALDONADO
RAFAEL OLIVER
JOSEP MARTINEZ
TERESA MISEROL
JOAN BORRAS
MANOLO DELGADO

AJUNTAMENT D'ANDRATX

ALFONSO GRECH POMARES
PERE JOFRE BOSCH
JULIAN MARTINEZ SANCHEZ (Ind.)
ANTONIA BONET XAMENA
FRANCISCO ARTIGAO GARCIA (Ind.)
JUAN CAMPS BOSCH (Ind.)
JAI ME ENSEAT JUVERA (Ind.)
GABRIEL GONZALEZ TELLEZ (Ind.)
FRANCISCO CARRILLO AVELLAN (Ind.)
FRANCISCO GARCIA MARTIN (Ind.)
MIGUEL PALOMARES RODRIGUEZ (Ind.)
JAI ME ENSEAT CASTELL (Ind.)
NICOLAS RESTOY ALCOCER (Ind.)

AJUNTAMENT DE CAMPANET

JOSEP AMENGUAL (Ind.)
DAMIA PONS MESTRE
PERE REYNÉS (Ind.)
MAGDALENA SOLIVELLAS (Ind.)
ANDREU GUAL (Ind.)
PERE MARCI (Ind.)
BARTOLOME ROSSELLO
CATALINA VILANOVA (Ind.)
JOAN PALOU (Ind.)
JOAN TORRENS (Ind.)
PERE JOAN AGUILÓ (Ind.)

AJUNTAMENT DE CAPDEPERA

JOAN PELLICER
JOSE FUSTER
EUSEBIO REYES
PEDRO NEBOT
ANTONIO SARAPIO
JUAN LLABATA
MIGUEL SERVERA
JOSE FLAQUER
PEDRO TOUS
FRANCISCO FORTEZA
ANTONIO SERVERA
CATALINA PELLICER
MANUELA SERVERA

AJUNTAMENT DE MONTUÏRI

FRANCESC TROBAT
PERE MIRALLES
JOANA JORDA
JERONI GARAU
PEDRO FERNANDEZ
SION GARCIA
JOAN SASTRE
JOSEP SERRA
JAUME MARTORELL
MIQUEL CERDA
ANTONI MIRALLES

CANDIDATURA AL CONSELL DE MALLORCA

El Consell de Mallorca ha de ser l'embrió del futur organ de govern dels mallorquins. Ha de ser l'autèntic Parlament de Mallorca. Ara bé, immediatament després de les eleccions encara només tindrà les competències ínfimes que té actualment la "Diputació Provincial". Serà necessària una lluita forta per a arrabassar del govern central transferències que permetin al Consell començar a tenir atribucions i poder.

Per això, és molt convenient que els qui formin el Consell de Mallorca siguin mallorquins i mallorquines —de Ciutat i de la Part Forana— que mantinguin posicions energiques davant una administració central que no regala res i que només cedeix quan els altres estiren amb més força. Això és el que faran els candidats del nostre partit que surtin elegits. A ells cap executiva estatal els farà callar. En tot moment expressaran les necessitats de Mallorca i defensaran els interessos de la nostra illa. Votar els candidats del PSM significa elegir uns candidats arrelats a la nostra terra i que només obcequen a les classes populars de Mallorca. Si volem una Mallorca lliure és necessari votar un partit lliure de tota dependència exterior.

CIRCUMSCRIPCIÓ D'ILLA

GABRIEL OLIVER (Biel Majoral)
PASQUAL COLL (Ind.)
CLIMENT GARAU
JAUME OBRADOR
MIQUEL LÓPEZ CRESPI
EBERHARD GROSSE
MARIA SASTRE
JAUME MONCADES
CONXA MORENO
BARTOMEU ROSSELLO
RAFAEL OLIVER
PACO MENGOD

PARTIT JUDICIAL DE PALMA

JOAN PERELLÓ
JOSEP BERNAT
MAGDALENA MONCADES
ALFONS GRECH

PARTIT JUDICIAL D'INCA

JAUME ARMENGOL
ANTONI CRESPI
GUILLERAM COLL
DAMIA PONS

PARTIT JUDICIAL DE MANACOR

PERE LLINAS
MARIA DURAN
JOAN ADROVER
JAUME MOREY

Neix el 1940 a Ca's Concos (Felanitx), fill de família pagesa. Als 11 anys comença el Batxiller Laboral, que interromp tres anys després de començar els estudis eclesiàstics. És ordenat sacerdot a 1966 i el mateix any parteix cap al Burundi (Àfrica Central), on es vincula, durant els cinc anys que hi treballa, a l'emancipació social d'aquell poble del Tercer Món.

El 1971 torna a Mallorca i, des de la barriada obrera de Mare de Déu de Lluc, s'inserta dins la problemàtica del moviment ciutadà. Participa a la creació de les primeres Comissions de Barri i, després, impulsa les Comissions anticapitalistes de barria i pobles a nivell d'illes. Posteriorment entra dins el moviment associatiu de barris de Ciutat, a través de l'Associació de Veïnats de la barriada de Son Cladera, on viu des del 1973. És membre de la Coordinadora d'Associacions de Veïnats de Ciutat des de quasi els seus inicis, i impulsa l'activitat d'una de les seves Comissions de feina més conegudes a nivell ciutadà: la Coordinadora de Sanitat. Participa l'any passat a la creació d'un organisme unitari de vigilància i control de l'activitat municipal, anomenat Assemblea Ciutadana. Darrerament ha participat en la creació del Comitè de Defensa de la Salut Pública.

El 1974 es casa i actualment té una filla. Té el títol universitari de professor de Llengua i Cultura Catalana i actualment exerceix de professor d'auto-escuela. Està afiliat a CC.OO. i ha estat impulsor d'aquest sindicat dins el grup de professors d'auto-escuela de l'illa.

Milita en el PSM des del mes de desembre passat. S'hi integra formant part del col·lectiu socialista que s'unificà amb el PSM en IV Congrés del Partit. En el dit Congrés fou elegit per a l'Executiva com a responsable del Moviment Ciutadà.

Gabriel Oliver més conegut com a Biel Majoral, candidat al Consell de Mallorca, neix a Algaida l'any 1950, fill de pares pagesos comença a estudiar a una acadèmia del seu poble el batxillerat i l'acaba a l'Institut de ciutat. Treballa un any a una agència de viatges i un altre a una empresa de càlcul tècnic. Decideix estudiar filosofia i lletres i n'agafa la rama més difícil d'aquells moments pel caire polític que tenia —en plena vigència del franquisme— Filologia Catalana i se n'ha d'anar a Barcelona ja que aquí no es podia cursar. Comença la seva activitat política i cultural a aquesta ciutat i després s'integra plenament a les tasques de l'Obra Cultural Balear essent el primer secretari de pobles. Des d'aquesta momenta es considera un dels grans impulsors i activistes de la nostra cultura i realitat socio-política. Canta cançons populars per tots els pobles de Mallorca i a ciutat juntament amb Maria del Mar Bonet i Biel Caragol. Actualment és professor de l'Escola Normal de Magisteri de la qual fou elegit Vice-director democràticament —càrrec que no ha pogut exercir mai.